

பண்பாட்டு மரபுரிமைக்கான இலக்கியப் பயன்பாடு

த. விவானந்தராசா அ. *

அ¹ புதுச்சேரி மொழியியல் பண்பாட்டு ஆராய்ச்சி நிறுவனம், லாஸ்பெட், புதுச்சேரி-605008, இந்தியா

Literary Application for the Cultural Heritage

T. Vivanantharasa a, *

^a Puducherry Institute of Linguistics and Culture, Lawspet, Puducherry-605008, India.

* Corresponding Author:
rajahvive@gmail.com

Received: 08-01-2021
Revised: 15-04-2021
Accepted: 19-04-2021
Published: 24-04-2021

ABSTRACT

This article explores the mechanism by which the literary endeavours of the numerically small communities in Eastern Sri Lanka operate as the cultural heritage of those communities. Cultural heritage refers to the behaviours, activities, materials, and traditions maintained to identify the identity and continuity of a community or race. In an environment where cultural oppression is being shaped as a political practice, it is felt necessary for a society to retain its lifestyle and identity rights. It is both essential and at the same time challenging for a small community to learn its cultural traditions in a multicultural environment. The majority culture is being generalized and the cultures of minority communities are being transformed and disappeared. In this situation, a community has to keep its heritage domains in practice to sustain its existence. Language and its art - literature, are paramount in these domains. This is because the identity and organization of a community are primarily based on the language of that community. The numerically small communities of Eastern Sri Lanka, such as the Vedar, Kuravar, Burgher and Kaffir communities, have distinctive language practices and literary works. However, in the context of the majority of Sinhala and Tamil communities of Sri Lanka, the learning of a small community remains in crisis. In this case, the article outlines how the literature of these communities is used as part of maintaining these identities. This article also highlights the use of cultural legacy for the existence of such communities.

Keywords: Heritage, Life style, Identity, Transformation, Literary practice

முன்னுரை

நமது சமூக பண்பாட்டு வாழ்க்கையில் கலை, இலக்கியங்களுக்கென்று ஒரு தனித்துவமான இடம் இருக்கிறது. அந்தந்தக் காலத்தின் உடனடிச் சமூக, அரசியல் பண்பாட்டு சூழல்களின் தாக்கங்களுடன் படைக்கப்படும் இலக்கியங்களின் பணிகள் அந்தந்தக் காலகட்டத்திற்குரிய செயற்பாடுகளை வழங்குவதோடு முடிந்துபோய் விடுவதில்லை. அவை சமூகத்தின் கூட்டுப் படைப்புக்கள்; சமூகத்தின் கூட்டுப்பிரக்கையைத் தமக்குள் பொதிந்து வைத்திருப்பவை (தனஞ்செயன், ஆ.2014:6-7). இப்பண்பே இலக்கியங்களை ஒரு சமூகத்தின் பண்பாட்டு மரபுரிமைக்கான ஊடகமாகக் கைக்கொள்ளக் காரணமாகின்றது.

இக்கட்டுரையில், இலங்கையின் கிழக்கு மாகாணத்தில் (கிழக்கிலங்கை) வாழும் எண்ணிக்கையில் குறைந்த சமூகங்களின் (numerically small communities) இலக்கிய முயற்சிகள் இச்சமூகங்களின் பண்பாட்டு மரபுரிமைகளாக இயங்குகின்ற முறைமை ஆராயப்படுகிறது. இக்கட்டுரைக்கான ஆய்வுத்தரவுகள் கிழக்கிலங்கையில் வாழும் வேடர், குறவர், பறங்கியர், காபிரியர் ஆகிய சமூகங்களிடமிருந்து இனவரைவியல் அணுகுமுறையில் திரட்டப்பட்டுள்ளன.

பண்பாட்டு மரபுரிமை: மீறல்களும் மீட்டுருவாக்கமும்

பண்பாட்டு மரபுரிமை என்பது ஒரு சமூகத்தின் அல்லது இனத்தின் அடையாளத்தையும் அதன் தொடர்ச்சியையும் அறியப்படுத்தும் வகையில் பேணப்படும் நடத்தைகள், நடவடிக்கைகள், பொருட்கள் மரபுகளைக் குறிப்பதாக அமைகிறது. பண்பாட்டு மரபுரிமை தலைமுறை தலைமுறையாகப் பகிரப்பட்டு தொடர்ச்சியாக, சமூகங்களாலும், குழுக்களாலும், சூழலுக்கேற்பவும், இயற்கை வரலாற்றினூடான ஊடாட்டமூடாகவும் மீளுருவாக்கம் செய்யப்படுகிறது. இது அச்சமூகத்திற்கான அடையாளத்தை அளிக்கிறது. மேலும் பண்பாட்டு பல்வகைத் தன்மையை ஊக்குவிக்கின்றது. தொடுபுலனாகா இப்பண்பாட்டு பரிமாற்றம் வாழும் மரபுரிமையாக அடையாளப்படுத்தப்படுகிறது. ஒரு சமூகத்தின் வாழும் மரபுரிமையாக கொள்ளப்படும் பண்பாட்டு மரபுரிமைகள் தமக்குள் நிலவும் உட்பிரிவுகளால் அல்லது மற்றொரு சமூகப் பிரிவினரால் மறுக்கப்படும்போது மோதல்கள் உருவாகின்றன.

மனித வாழ்க்கையின் சுதந்திர எல்லைகளைச் சமூக பண்பாட்டு கட்டமைப்புக்களும் பிறப்பு அடையாளங்களுமே நிர்ணயித்து விடுகின்றன. நாடு, சாதி, மதம், மொழி வேறுபாடு முதற்கொண்டு பல்லின வேறுபாடு வரை அவர்களது பிறப்பிலுள்ள அடையாளங்களை முன்னிறுத்தி அடக்குமுறைகளும் வன்முறைகளும் உலகம் முழுவதும் நிகழ்ந்தேறி வருகின்றன.

பண்பாட்டு அடக்குமுறை ஓர் அரசியல் நடைமுறையாக வடிவமைக்கப்பட்டுவரும் சூழலில் ஒருவர் தான் விரும்பிய வாழ்க்கையை முன்னெடுப்பது பெரும் போராட்டமாகவும் புரட்சியாகவும் இருக்கிறது. அதுவும் பன்மைத்துவ சமூகச்சூழலில் பண்பாட்டு மோதல்கள், முரண்பாடுகளுக்கு நடுவில் உயிர்வாழ்வதே பெரும் சாதனைதான் (Athiya, 2018, p.64).

இந்நிலையில்தான் ஒரு சமூகம் தன் இருப்பை நிலைப்படுத்திக்கொள்ள தனது மரபுரிமைகளைத் தொடர்ந்து பயிவில் வைத்திருப்பதன் அவசியம் உணரப்படுகிறது. இதற்கு முன் நிபந்தனையாக அமைவது ஒருவர் தான்சார் சமூக பண்பாட்டு வாழ்வியல் மரபுரிமைகள் வெளிப்படும் களங்களை அறிந்துகொள்வதும் புரிந்துகொள்வதுமாகும்.

கிழக்கிலங்கையின் எண்ணிக்கையில் குறைந்த சமூகங்கள்: மொழி அடையாளம்

இலங்கையின் 25 மாவட்டங்களுள் மட்டக்களப்பு, திருகோணமலை, அம்பாரை ஆகிய மூன்று மாவட்டங்களையும் உள்ளடக்கிய கிழக்கு மாகாணமே கிழக்கிலங்கை எனவும் அழைக்கப்படுகிறது. இங்கு பெரும்பான்மை சமூகமாக தமிழர்களும் அடுத்த நிலையில் தமிழ் பேசும் முஸ்லிம்களும் மற்றும் சிங்களவர்களும் காணப்படுகின்றனர். எனினும் நாடளவில் சிங்களவர், தமிழர், இஸ்லாமியர் தவிர்ந்து வேடர், பறங்கியர், குறவர், காப்பிரியர், மலாயர், செட்டியர், சீனர் என இருபதுக்கும் மேற்பட்ட சமூகங்களும் வாழ்ந்து வருகின்றன. எண்ணிக்கையில் குறைந்த நிலையில் இருப்பதன் காரணமாக இச் சமூகங்கள் எண்ணிக்கையில் குறைந்த சமூகங்கள் என அழைக்கப்படுகின்றன.

கிழக்கிலங்கையில் பூர்வீகக் குடிகளான வேடர் உட்பட பறங்கியர், காபிரியர், குறவர் ஆகிய சமூகங்கள் வாழ்ந்து வருகின்றன. நாட்டிலுள்ள ஒவ்வொருவரும் தமக்கான பண்பாட்டு நடைமுறைகளைத் தடையின்றித் தொடர முடியும் என்பது சட்டவாக்கத்தில் தெளிவாக உள்ளது. எனினும் தேசிய மொழியாக தமிழ், சிங்களம் ஆகிய மொழிகளே வழக்கில் உள்ளன. இவ்விரு மொழிகளிலேயே கல்வி நடவடிக்கைகள் உட்பட பொதுநிகழ்வுகள் பலவும் நடைபெறுகின்றன. மறுபுறம் தமிழர், சிங்களவர் மற்றும் இம்மொழிகளைப் பேசும் முஸ்லிம்களது வாழிடங்களை ஒட்டியே எண்ணிக்கையில் குறைந்த சமூகங்கள் வாழ்ந்து வருகின்றன. இதன்காரணமாக எண்ணிக்கையில் குறைந்த சமூகங்கள் தமக்கான தனித்துவமான மொழி வழக்குகளைக் கொண்டிருந்தும் அவற்றை பேணுவதில் சிக்கல்களை எதிர்கொண்டு வருகின்றன. சிலவேளைகளில் இவை திட்டமிட்ட புறக்கணிப்புகளாகவும் தொடர்கின்றன.

எந்தவொரு மொழிக்கும் இரண்டு பண்புகள் உண்டு என்கிறார் கூகி வா தியாங்கோ (2004:17-18). தொடர்பாடல் ஊடகம் மற்றும் பண்பாட்டுக் களமாக செயற்படுதல். தொடர்பாடலுக்கான மொழியும் மொழிப்பண்பாடும் ஒன்று மற்றொன்றின் விளைபொருளாகும். தொடர்பாடல் பண்பாட்டைச் சமக்கிறது. பண்பாடு வாய்மொழி மற்றும் இலக்கியம் உட்பட கலைப் படைப்புகள் வழி மதிப்பீடுகளை சமக்கிறது (மேலது:21). எனவே ஒரு சமூகம் எதிர்கொள்ளும் மொழிச்சிக்கலானது அச்சமூகம் எதிர்கொள்ளும் பிரதானமான அடையாளச் சிக்கலாகவும் பல்வேறு மரபுரிமைச் சிக்கல்களுக்குமான கால்வாயாகவும் அமைந்து விடுகிறது.

கிழக்கிலங்கை வேடுவர்களிடம் 'வேட்பாசை' என்பதாகச் சொல்லப்படும் தனித்துவமான மொழிப் பாவனை உள்ளது. குறவர்களிடம் தெலுங்கு மொழிப் பிரயோகம் இன்னமும் வழக்கிலுள்ளது. போர்த்துக்கீசிய பறங்கியர் மற்றும் ஆபிரிக்க வம்சாவழிகளான காப்பிரிய (Kaffir) சமூகங்களிடம் கிரயோல் (creol) என்பதான கலப்புமொழிப் பாவனை வழக்கிலுண்டு. இவை தத்தம் சமூகங்களிடையிலான நாளாந்த வீட்டு நடைமுறைகளிலும் வாழ்க்கை வட்ட சடங்குகள் நிகழ்த்துக்கலைகளினூடே பயிலப்பட்டு வருகிறது. எனினும் முன்னர் குறிப்பிட்டபடி தமிழ் சிங்கள சமூகவாழ்வியல் கலப்பு மற்றும் நாட்டு சட்டநடைமுறைகளில் தமிழ் சிங்களம் மற்றும் ஆங்கில மொழிப் பயன்பாடே நடைமுறைப்படுத்தப்படும் நிலையில் பூர்வீக மொழிப்பயன்பாடும் தக்கவைப்பும் சிக்கலுக்குரியதாகவே இருந்து வருகிறது.

அதுவும் எஞ்சியிருக்கும் மூத்த தலைமுறையினரை அடுத்துவரும் தலைமுறைகள் தோறும் சொந்த மொழிகள் வழக்கொழிந்து வருவதான நிலைமையே பதிவாகி உள்ளன. இச்சூழலில் இம்மொழிகளின் தக்கவைப்பிற்கான வழிமுறைகளுள் பிரதானமான ஒன்றாக இம்மொழி வழக்குகளைப் பேணும் நிகழ்த்துக்கலை முதலான வழக்காறுகளை தொடர்ந்து பயில்வில் வைத்திருப்பது உணரப்படுகிறது.

கிழக்கிலங்கையின் எண்ணிக்கையில் குறைந்த சமூகங்களது பாடல்கள்

தொல்காப்பியர் வகைப்படுத்தும் இலக்கிய வகைமைகளுள் (பாட்டு, உரை, நூல், வாய்மொழி, பிசி, அங்கதம், முதுசொல்) பாட்டும் ஒன்று (சமபத். இரா.2017). பண்டைய இலக்கிய எழுத்துக்கள் செய்யுள் நடையிலானவை, பாட்டுக்களாலானவை என்பதாக நாம் புரிந்து கொண்டுள்ளோம். இப்பாட்டுக்கள் உண்மையில் எழுத்து - வாசிப்பு என்ற நிலைகளுக்கப்பால் நிகழ்த்துகை சார்ந்தவை. பின்னர் வந்த பொருள் விளக்க உரைகள், உரைநடைகள் பாடல்களின் நிகழ்த்துகைப் பண்பை நீர்த்துப் போகச் செய்துவிட்டன (Muthaiah, 2019) என்பர் ஆய்வாளர்.

இது ஒருபுறமிருக்க, பாடல் இலக்கியங்கள் நாட்டார் இலக்கிய வடிவங்களுள் முதன்மை ஆக்கமுறைமையாகவும் இருந்து வந்துள்ளது. ஒரு சமூகத்தின் பிறப்பு முதல் இறப்பு வரையான வாழ்வியல் படிநிலைகள் தோறும் பாடல்களின் செல்வாக்கு இன்றியமையாததாகவே இருந்து வருகிறது. வாய்மொழி மற்றும் எழுத்து நிலையில் இன்னமும் புழங்கும் பல பாடல்கள் அந்தந்த சமூகத்தின் பண்பாட்டுப் பயில்வுகளுக்கான எளிமையான ஊடகமாக இயங்கி வருகின்றன. இந்தவகையில் கிழக்கிலங்கையின் எண்ணிக்கையில் குறைந்த சமூகங்களது பாடல்களும் இச்சமூகங்களது பண்பாட்டு மரபுரிமை நோக்கில் கவனிப்பைப் பெற்றுள்ளன.

முன்னர் குறிப்பிட்டபடி கிழக்கிலங்கையின் எண்ணிக்கையில் குறைந்த சமூகங்கள் தனித்துவமான மொழிப் பயன்பாட்டைப் கொண்டிருக்கின்றன. எனினும் நாட்டில் சிங்களம், தமிழ் ஆகிய மொழிகளே உத்தியோகபூர்வ மொழிகளாக இருந்திடும் நிலையில் கிழக்கிலங்கையின் எண்ணிக்கையில் குறைந்த சமூகங்களது மொழிப்பயன்பாடு விரியமற்றே செல்கிறது. மேலும் தமிழ் மற்றும் சிங்களம் பேசும் பெரும் சமூகங்களுடன் கலப்பற்று வாழவேண்டிய சூழலில் இம்மக்களது மொழிப்பாவனை மட்டுப்படுத்தப்படுவதற்கான வாய்ப்புக்களே அதிகரிக்கின்றன. கிழக்கிலங்கையின் எண்ணிக்கையில் குறைந்த சமூகங்களது மொழி வழக்கு பேச்சுப் (உரையாடல்) பயன்பாட்டில் மட்டுமே இன்று வழக்கிலிருக்கிறது. எழுத்து நடைப் பயில்வு இல்லை. இந்நிலையில் குறித்த அம்மொழிகளைப் பேச்சுநிலையில் வைத்திருத்தல் மூலமே தக்கவைக்க முடியும் என்பது உணரப்படுகிறது. பேச்சுமொழிப் பயன்பாட்டில் மூத்த தலைமுறையினரைத் தாண்டிய அடுத்தடுத்த தலைமுறையினரது ஈடுபடும் திறனும் குறைந்து கொண்டு செல்வதாகவே இருக்கிறது. சமூகத்தின் பலரது அபிப்பிராயங்களும், முன் ஆய்வுகளும் இதனை உறுதிப்படுத்துகின்றன.

இந்நிலையில் இம் மொழிகளைக் காவும் ஊடகங்களாக இச்சமூகங்களது வாய்மொழி வழக்காறுகளும், இவற்றின் நிகழ்த்துகைக் களங்களுமே இருக்கின்றன. இவ்வகையில் சடங்கு வழிபாடுகள், நடன இசைப்பாடல் நிகழ்வுகள் முதலியவற்றின் ஊடாக இம்மொழிப்பயன்பாடும் அதன் மூலமாக சமூக பண்பாட்டு அடையாளமும் உறுதிப்படுத்தப்பட்டு வருகின்றன. 'ஒரு தேசிய இனத்தின் அடையாளம் என்பது அவ்வினத்தின் மொழி சார்ந்ததுதான் முதன்மையாக உருவாகின்றது. (2015:14) எனும் வீ. அரசு அவர்களது கூற்றும் இங்கு கவனிப்பிற்குரியது (Arasu, 2005). இந்தப்பின்னணியில் கிழக்கிலங்கையின் எண்ணிக்கையில் குறைந்த சமூகங்களது ஒரே பாடல்களையும் அவற்றின் பண்பாட்டு முக்கியத்துவத்தையும் சுருக்கமாக இங்கு நோக்கலாம்.

கிழக்கிலங்கையில் பூர்வீகக் குடியாக விளங்கும் வேடர் சமூகம் தொன்மையானதும் தனித்துவமானதுமான வழிபாட்டு மரபுகளை இன்னமும் பயில்வில் கொண்டிருக்கின்றது. குஞ்சல்குளம், பாற்சேனை, சூரநகர், கருவன்கேணி கிராமங்களில் சடங்கு வழிபாடுகளில் வேட மொழியிலமைந்த பாடல்கள் பயில்வில் இருக்கின்றன. இன்னமும் சொல்லப்போனால் இன்றைய சூழலில் இச்சடங்குகளின்போதே இம்மொழிப் பயன்பாட்டைப் பார்க்க முடிகிறது. வேடர் சமூகத்தில் இறந்த தமது மூதாதையரை (உத்தியாக்கள்) வழிபடும் மரபு இன்னமும் காணப்படுகிறது.

பாட்டு

மாநீலி மயபாறே

மாநீலி யன பாறு

சீயாவறு முத்தாவறு

நட்டுமோ நட்டுமோ
 நட்டாங்கர நாச்சியோ
 மாநாச்சி வாச்சியே
 களுநாச்சி முத்தட்டோ

இப்பாடலைக், கொட்டு வாத்திய இசையுடன் பாடி வேண்டிட இறந்த தமது மூதாதையர் பூசகரின் (கப்புக்கன்) உடலில் வெளிப்பட்டு உபாயங்கள் சொல்லுவர். இங்கு பாடல் மற்றும் உரையாடல் என்பன வேட மொழியிலேயே இடம்பெறுவது குறிப்பிடத்தக்கது.

பாடல்

குறுணா கலே இல்லா இன்னா இன்னன்னோ
 திம்புலாகல மாறா மாப்பவுனே
 சிலந்தியாறுவளே ஆங்கிலோ
 குறுணா கலட்டன்னா
 ஏ... குறுநா மன்டாளா
 அதுமா வலி அல்லாளா

இப்பாடலில் வரும் குறுணாகலே, திம்புலாகல, சிலந்தியாறு என்பவை ஊர்களின் பெயர்கள். இதன்படி தமது மூதாதையர் இடப்பெயர்வு வரலாறு சொல்லப்படுவதைக் காணலாம்.

பாடல்

றொ றொ றொ வெங்கா ஓயா
 மார வி
 செமுய கொன்தரா ருவ வெங்கா
 ஓயா மார வி
 ஓயா மாரவிய கிய விய (Ravi Prasad Chandrasekaram, (2018, p.51).

காப்பிரியர் சமூகப் பாடலான இப்பாடலில் அவர்களது கடல் பயணம் குறிப்பிடப்படுகிறது. 'ஓடம் கடலின் தூரத்தை நோக்கிச் செல்லும்போது அங்கு காற்று, மழை, வெயில் எதுவேண்டுமானாலும் வரலாம். ஆனால் நம் குடும்பத்திற்காக உழைக்க வேண்டும்' என்பது இப்பாடலின் பொருள். இங்கு காப்பிரியர்கள் (முயக்கசை) காலணிய ஆதிக்கத்தில் ஆபிரிக்காவிலிருந்து அடிமைகளாகவும், கூலித் தொழிலாளிகளாகவும் இலங்கைக்கு அழைத்துவரப்பட்டவர்கள் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

பாடல்

தேர இஸ்தி தேர நொச பெற்றிக்கலோ தேர

திசிய நசாம்ஸ் துதுஸ் குரவி
 ஓயா இஸ்தி தேர தேம் நொச கிரண் தேச
 பேசிஸ் தி கந்தா இஸ்தி தேர
 வியோல கிற்றார்கும் ரபானா
 வொல்காது தேம் நொச தேர
 லேன்சஸ் கப்ரிஞ்சா நொச நோனஸ்லோ பைலா
 கோன் கேந்தி மேந்து சுவ தேர

போர்த்துக்கேய மொழியில் அமைந்த இப்பாடல் பறங்கியர் (Pழசவரபரளந டீரசபாநச) சமூகத்தினால் பாடப்படுகிறது. மட்டக்களப்பு வளங்களை புகழ்ந்து பாடி வரவேற்பதாகவும் பறங்கியர் நாம் லான்சஸ், கப்ரிஞ்சா நடனங்களை ஆடுவோம் என்பதாகவும் பாடல் அமைகிறது. இதன்படி தமது மரபார்ந்த கலைப்பண்பாட்டை பதிவுசெய்யும் இலக்கியமாகக் இப்பாடல் அமைவதை பார்க்க முடிகிறது.

முடிவுரை

மொழி எப்போதுமே பண்பாட்டு வயப்படுகிறது. மொழியின் கலையாகிய இலக்கியமும் பண்பாட்டையே வெளிப்படுத்துகிறது. எனும் மானிடவியலாளர் பக்தவத்சலபாரதி அவர்களது கருத்திற்கமைய கிழக்கிலங்கையின் எண்ணிக்கையில் குறைந்த சமூகங்களது மொழியும் இலக்கியமும் அச்சமூகங்களது பண்பாட்டு வெளிப்பாடுகளாக இருக்கின்றன. இவ்வெளிப்பாடுகள் பண்பாட்டு மரபுரிமைகளாகவும் மரபுரிமைகளை நிலைபெறச் செய்யும் களங்களாகவும் செயற்படுகின்றன. மொத்தத்தில் கிளகு சமூகங்களது பாடல்கள் பண்பாட்டு மரபுரிமையில் மொழி மற்றும் இலக்கியத்தின் பயன்பாட்டினை புரிந்துகொள்ளவும் துணையாகின்றன.

References

- Arasu, V., (2005), Tamil Social History - Tamil Ology Revival, Foundation Lecture, Puducherry, India.
 Athiya, (2018), Identity Last, Kalachuvad, Tamil Nadu, India.
 Muthaiah, E., (2019), Performing collectively and reading alone: Oral Performing Literary Story, Mozithal.
 Ravi Prasad Chandrasekaram, (2018), Kabir Maan Ja Music in Sri Lanka, Bachelors Thesis, Sri Lanka.

Funding: NIL

Acknowledgement: NIL

Conflict of Interest: NIL

About the License:

© The author 2021. The text of this article is licensed under a Creative Commons Attribution 4.0 International License